

til Oplysning af Forsørgelsesretten, naar det ikke udtrykkelig var hjemlet ved Loven. Det er kun overmaade sjældent, at der er Brug derfor; men kan trods al anvendt Møje Forsørgelsesretten ikke oplyses paa anden Maade, og vil de, der vide Bested, ikke godvillig give de nødvendige Oplysninger, dels om Forsørgelsesretten, dels om andet, der nødvendigvis skal opklares, er der, saavidt skønnes, ingen anden Vej. Og det skal tilføjes, at medens man nu ofte faar besvaret de Spørgsmaal, man stiller til Trediemand, netop fordi han veed eller faar at vide, at han vil blive tvungen til at besvare dem under et Politiforhør, hvis han ikke gør det godvillig, ville ganske sikkert mange nødvendige Spørgsmaal forblive ubesvarede, hvis det nævnte Motiv faldt bort.

I det hele kunde det være naturligt, at der til Opnaaelsen af en juridisk Ret til et betydeligt Gode for Personer, hvis Fortid er ganske ukendt af den bevilgende Myndighed, knyttedes visse Fordringer til Opklaring af hans Fortid og Forhold, og at disse, selv om nogle af dem ere til nogen Ulempe og Ubehag for den paagældende og andre, da ogsaa virkelig fuldt ud kræves opfyldte.

ad § 5. Hvilken aarlig Indtægt man vil sætte som affærende fra Alderdomsunderstøttelse, er naturligvis en Skønssag, men til Vejledning kan det dog siges, at den, uden just at gaa ned til det absolute Eksistensminimum, som kun omfatter, hvad der er uomgængelig fornødent for at opretholde Liv og Helbred, ikke bør ansættes højere end til, hvad mange Smaaakaarsfolk, der ikke søge Hjælp noget Steds fra, nøjes med uden dog at savne noget væsentligt.

Løbere kan den ikke sættes, naar Loven selv ved at nægte Alderdomsunderstøttelse forlanger, at der skal kunne leves deraf. Men højere kan den heller ikke sættes, da Omkostningerne ved Lovens Gennemførelse i saa Fald vilde blive uoverkommelige.

Hvad angaar de foreslaaede specielle Beløb, antages det, at de ere nogenledes passende ansatte for Kjøbenhavns og Frederiksbergs Bedkommende; hvorimod man paa Grund af manglende Erfaring er mere usikker overfor de for det øvrige Lands Bedkommende foreslaaede Beløb.

Det er anset rigtigt ikke i Loven selv at give nærmere Regler for den skønsmæssige Bestemmelse af Indtægterne, men at overlade dette til ministeriel Vejledning, dels fordi saadanne Regler vilde blive altfor omfangsrige for en Lov, dels fordi der bør være Udgang til at ændre dem efter de indhøste Erfaringer og de skiftende Forhold. Kun eet Moment, nemlig Værdisættelsen af en Kapital, er medtaget i Loven, og det paa en saadan Maade, at der ved dens Ansættelse til aarlig Indtægt tillige indirekte opnaas en Afgørelse af, hvor stor en Kapital der udelukker fra Alderdomsunderstøttelse, idet dette først er Tilfældet med en saa stor Kapital, at den derfor køber Livrente overskrider Trangslinien.

Regner man med 10%, vil det altsaa sige, at en Kapital paa mindre end henholdsvis 3,600, 3,000 og 2,000 Kr. ikke i og for sig udelukker. Men det maa erindres, at der dog som oftest vil være nogen Indtægt at tage Hensyn til ved Siden af Kapitalen, saa at selv en mindre Kapital faktisk ofte vil udelukke i Forbindelse med denne Side-Indtægt.

Slutningsbestemmelsen om, at den en Gang beregnede Livrente vedblivende maa lægges til Grund, er formentlig en rigtig og nødvendig Konsekvens af den Tanke, hvorpaa hele Bestemmelsen hviler.

ad § 6 B. a. De foreslaaede Aldersklasser og Takster trænge næppe til yderligere Motivering, end der er givet i de almindelige Bemærkninger. Kun skal det ikke lades ubemærket, at der selvfølgelig kan tale meget for at sætte forskellige Takster for Mænd og Kvinder, og at man væsentligt kun har uindladt dette for at gøre det hele System saa simpelt som muligt. Men foretrækkes forskellige Takster, der ganske sikkert bedst stemmer med den tilvante Opfattelse og tillige vil kunne medføre en ikke ringe Besparelse, da henstilles det at nedsætte Grundtaksten for Kvinder med henholdsvis 12, 8 og 4 Kr., altsaa til 48, 42 og 36 Kr., og i højeste Aldersklasse til 240, 210 og 180 Kr., hvoraf da atter maatte følge, at Trangslinien i § 5 for Kvinder maatte sættes til henholdsvis 300, 260 og 210 Kr. eller vel bedre afrundet til 300, 250 og 200 Kr.

Ogsaa her ved Fastsættelsen af Understøttelsestaksterne gælder det, at man med Hensyn til disses Størrelse har været noget mere usikker over for Forholdene uden for Kjøbenhavn og Frederiksberg end i disse.

Bestemmelsen om Bemyndigelsen til at lade den fuldstændigt arbejdsudygtige rykke en Klasse op var det egentlig korrektere at udelade, idet den indeholder en Afvigelse fra Pensionsprincippet; men da der ikke kræves noget egentligt Skøn, og da den vil bidrage til at